

fràgil i feble que l'habita; calia creure en la bondat de la naturalesa humana. Abans de tot, el risc d'una assegurança ha d'ésser ben definit i el coritzant mutualista defensat contra l'explotació abusiva i la creació fraudulenta de riscos. Aquesta garantia no hi és de cap manera en l'assegurança-malaltia; hom demana al metge d'establir-la, hom li demana d'ésser el policia de la Caixa davant l'assegurat quant ell ja és l'home de confiança d'aquest! Estranya paradoxa!"

Parla després dels abusos de l'assegurat en prescripcions farmacèutiques. Capítol instructiu, ple de dades interessants, que demostren fins a quin grau arriba l'abús, igual en el sistema a preu fet, que porta la minimització del treball del metge, que en cas de pagament per cada servei fet, que significava el robament del fons de la Caixa. El secret de fer-se clientela consisteix en receptar i sempre receptar, i així es veu que hi ha metges que quadripliquen el valor de les seves receptes en comparació d'altres, i això passa, sobretot, en establir-se metges joves. Lluita impia, innoble, que no porta més que al desprestigi de la professió. Algunes Caixes, per evitar abusos, han establert que els metges hauran de reintegrar el que passi d'un 10 per cent per malalt en el preu de les prescripcions, mètode groller que ja no es fa diferència entre la importància de les malalties.

L'abús s'estén a les indemnitzacions pagades per incapacitat de treball ocasionada per malaltia (pujada a Alemanya al 75 per cent del salari percebut). L'assegurat considera la "fugida cap a la malaltia" com una solució de les dificultats econòmiques i "el sistema—diu Arthur Meyer—anulla en l'individu el sentit del deure i de la responsabilitat. Realitza així el revés del que demana la vertadera concepció social." Com el doctor Lick, el Dr. Specklin cita exemples demostratius.

Remarcables són els capítols en què tracta de la responsabilitat del diagnòstic d'un incapacitat de treball i de la neurosi de l'assegurança.

Quant a la primera hom sap les dificultats que hi ha, la majoria, de vegades, per tal d'instituir un diagnòstic cert, i per tant més difícil és de certificar una incapacitat de treball. Car als metges de Caixes com de totes les mutualitats i institucions d'assegurances, han de fer-lo immediatament. Moltes vegades en l'estat físic aparent-

ment normal, pot haver-hi trastorns psíquics que sols es precisen amb temps i molt de treball. El Dr. Specklin ens conta que un jorn tingué el sentiment molt viu d'aquesta responsabilitat, davant les llàgrimes d'una jove vídua, el marit de la qual, hipocondríac ignorat i declarat apte pel treball, s'havia suïcidat. De passada, toca el problema de violació del secret professional que suposa la dependència del metge sota les Caixes.

Parla darrerament d'un altre fet que ve, en el regíme de les assegurances, a complicar molt la tasca del metge, o sigui, de la mentalitat especial que prenen els assegurats davant la malaltia.

"Naegeli—diu—ha descrit, de forma magistral, la "neurosi del desig", la "neurosi de reivindicació" dels accidents. Aquesta neurosi que primer havia estat qualificada de traumatisme erròniament, atribuint-la al xoc nerviós de l'accident." Aquesta neurosi era desconeguda abans d'instituir-se el regíme d'assegurances. Per neurosi del desig s'entén "l'afirmació i el cultiu dels disturbis funcionals i nerviosos en els assegurats d'assegurança-malaltia i invalidesa, i de l'assegurança-militar, igualment que de tota persona que pot reclamar legalment una indemnització a un tercer." Aquestes neurosis del desig són naturals fins a cert grau, són manifestacions del psiquisme normal, sobretot quan entra en joc el factor afectiu; en la majoria de casos experimenten una exageració injustificada, són creades, àdhuc artificialment i entretingudes per motius egoistes."

A la clínica Steimann, a Suïssa, hom ha establert que el no assegurat guareix en quatre setmanes; l'assegurat d'una companyia privada en vuit setmanes, i el beneficiari de les assegurances socials obligatòries en dotze setmanes. "Això depèn de què—diu Bircher d'Aarau—la influència de l'ànima sobre el guariment és diferent segons el temperament i el caràcter."

L'assegurança desconeix aquesta influència de la part psíquica "i destrueix aquesta voluntat inconscient de l'esperit estesa cap al guariment vers la salut".

Adhuc l'assegurat pot quedar per sempre privat d'aquesta defensa psíquica inconscient, d'aquesta voluntat de guarir i pot veure—diu Naegeli—petits símptomes indefinibles, irritants, després del petit accident orgànic, convertint el malalt en home rapatani, descontent, perfidiós, i enverinant les relacions entre el malalt i el metge."